tousma. Seſt muido Üllemeelſed ja Rummalad ollekſid seggaduſt teinud.

Kui ſiis ſeſinnane uus asſi seddawiſi olli raiatud ning omma hakkamisſe peäle läks, kutſus üks aulik Moiſawannem omma Walla rahwaſt kokko, ja terretas neid seddawiſi:

„Armas Rahwas! Meie ja teie Kunningas on meie palwe peäl teie pölwe tõſtnud. Seſt kui pärris allam Prilässe sarnatseks saab, ſiis on temma pölw wiſt tõſtetud. Ued seädusſed ja ued käsſud hakkawad sepärrast nüüd meie ja teie wahhel käima. Seſt ilma seädusſeta ei Üllem egga Allam oska öiguſt tehha — egga woi üks ki Wallitseja niſuaguſt rahwaſt ommas Rikis kannatada, mis ilma seädusſeta on. Meie jäme omma Made rafades, kui ennegi, rahwa Üllemad-Tallitajad, ja teie ollete uut Seäduſt möda nüüd Minniad ja Tulliad — sedamöda kui meie ja teie wastastikkud kuntrakiid sünniwad. Aga wotke täänna, sedda kuuldes, et teie pea wannaſt pölweſt lahkute, need Öppetuſed ettemaenitsusseks:

1) Kui sa nääd, et so weenna käsſi hästi käib, ning et temma koht meeſt toidab, siis ärra ihhalda sedda mitte ennesele, ja ärra pakko ſuremat teggo ja makſo kui temma tassub. Seſt, mis üteleks sinno sidda, kui kegi sinnule sedda teeks? Teine luggu on, kui holeto maiapiddaminne kohta ärrakantab — siis pakkugo, kes tahtes.

2) Kui leiwawannem on rahhul emma teniattega ja nemmad temmaga siis ärra segga nende rahho, neid sinno jure awwatellodes. Seſt, kas sinno meel on hea, kui kegi sinno ſullaſt ehk ümmardajat ärrakutſub? Teine luggu on, kui nemmad isse teist leiwawannemat otſiwad ja seda Kihhelkonna Määkleri ramato läbbi kulutawad.